

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní žalobce: **Clarima, s. r. o.**, se sídlem Okružní 29a, Brno, zastoupeného JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem se sídlem Údolní 5, Brno, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 6. 2011, č. j. ÚOHS-R208/2010/VZ-10351/2011/310/JSI, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **OLMAN spol. s r. o.**, se sídlem Jakuba Obrovského 228/1a, Brno, zastoupené Mgr. Hanou Šimkovou, advokátkou se sídlem Příkop 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2012, č. j. 62 Af 50/2011 – 72,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Osoba zúčastněná na řízení a žalovaný **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** nahradit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2.880 Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jiřího Juříčka, advokáta se sídlem Údolní 5, Brno.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce podal k žalovanému návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (Nemocnice Milosrdných bratří, příspěvková organizace) při zadávání veřejné

zakázky „Úklid Nemocnice Milosrdných bratří“. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 12. 2010, č. j. ÚOHS-S237/2010/VZ-12306/2010/540/VKu, rozhodl, že zadavatel nedodržel postup stanovený v § 78 odst. 4 ve spojení s § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), neboť neurčitě a netransparentně stanovil dílčí hodnotící kritérium ekonomické výhodnosti nabídky „Hodinová zúčtovací sazba za mimořádný úklid bez DPH“, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť uchazeči nepředložili vzájemně porovnatelné nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy. Jako opatření k nápravě žalovaný podle § 118 odst. 1 cit. zákona zrušil zadávací řízení „Úklid Nemocnice Milosrdných bratří“.

[2] Na základě rozkladu podaného vybraným uchazečem – osobou zúčastněnou na řízení, předseda žalovaného rozhodnutí žalovaného zrušil a správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zastavil.

[3] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v záhlaví popsaným rozsudkem rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Krajský soud konstatoval, že rozhodnutí předsedy žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť jeho výrok je v rozporu s jeho odůvodněním. Předseda žalovaného pochybil tím, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, z jakého důvodu, ani podle jakého ustanovení zákona řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zastavil. Toto řízení bylo zahájeno na návrh žalobce – shledal-li předseda žalovaného, že se zadavatel žádného porušení zákona o veřejných zakázkách nedopustil, bylo na místě žalobcův návrh zamítnout, nikoli řízení zastavit. V tomto ohledu tedy odůvodnění neodůvodňuje výrok o zastavení řízení, nýbrž o zamítnutí návrhu podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.

[4] Přes popsanou nepřezkoumatelnost se krajský soud mohl zabývat některými žalobními námitkami, které mohly mít význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci. Krajský soud přisvědčil námitce žalobce, že předseda žalovaného pochybil, neboť zaměnil žalobce za vybraného uchazeče při posuzování otázky, která z nabídek neobsahovala v kritériu „Hodinová zúčtovací sazba za mimořádný úklid bez DPH“ ocenění vybavení a čisticích prostředků pro mimořádný úklid. Krajský soud přitom dovodil, že toto pochybení mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí předsedy žalovaného. Stejně tak krajský soud přitakal námitce, že ze zadávací dokumentace neplyne, že by cena vybavení a čisticích prostředků, které budou při mimořádném úklidu využívány, měla být s dostatečnou rezervou zakalkulována do hlavní nabídkové ceny. Soud nesouhlasí se závěrem předsedy žalovaného, že okolnost, jaké ostatní náklady ten který uchazeč do nabídnuté hodinové ceny za mimořádný úklid zakalkuloval, není podstatná. Zadávací dokumentace musí jasně stanovit, jak má být výše zmíněné kritérium tvořeno, jinak by nebyly nabídky jednotlivých uchazečů vzájemně srovnatelné.

[5] Podle krajského soudu ze zadávací dokumentace skutečně neplyne závěr, že cena vybavení a čisticích prostředků, které budou využívány při mimořádném úklidu, měla být zakalkulována do hlavní nabídkové ceny. Zadávací dokumentace k této otázce nic konkrétního neuvádí a podle soudu z ní spíše plyne, že cena vybavení a čisticích prostředků, které budou využívány při mimořádném úklidu, má být zakalkulována do

hodinové zúčtovací sazby mimořádného úklidu. Tento závěr však v zadávací dokumentaci explicitně vyjádřen není. Za situace, kdy zadávací dokumentace nedává jednoznačnou odpověď na skladbu hodinové zúčtovací sazby u mimořádného úklidu, připouští podle soudu dvojí výklad a je tedy nejednoznačná a netransparentní. Pokud předseda žalovaného dospěl k závěru opačnému, je takový závěr nezákonný.

[6] Soud shledal důvodnou i námitku, kterou žalobce napadl závěr předsedy žalovaného ohledně diskriminace uchazečů a porušení zásad v § 6 zákona o veřejných zakázkách. Předseda žalovaného nezjistil dostatečně stav věci, pokud se spokojil se závěrem, že vybraný uchazeč zadavateli odeslal pouze elektronickou verzi výměry prostor nemocnice, aniž by zodpověděl otázku, proč by k tomuto kroku vybraný uchazeč přistupoval a aniž by vyjasnil rozpor ve vysvětleních zadavatele a vybraného uchazeče k této otázce.

II.
Kasační stížnost, vyjádření žalobce a žalovaného

[7] Osoba zúčastněná na řízení (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. V ní namítá jiné vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítá, že mu krajský soud dne 16. 11. 2011 zaslal přípis s vyjádřením žalovaného k obsahu žaloby, tento přípis však neobsahoval žalobu samotnou, a proto stěžovatel telefonicky u příslušného soudu zaslání žaloby urgoval. Následně byla stěžovateli zaslána replika žalovaného k vyjádření žalobce. Stěžovatel opět telefonicky a následně i přípisem ze dne 1. 2. 2012 písemně urgoval zaslání žaloby. Přípisem, který byl stěžovateli doručen dne 9. 2. 2012, soud konečně žalobu stěžovateli zaslal. Obratem však bylo rozhodnuto, a to napadeným rozsudkem ze dne 15. 2. 2012. Stěžovatel jako osoba zúčastněná na řízení tak neměl možnost zaujmout ve věci právní stanovisko, k obsahu žaloby se vyjádřit, uplatnit svoje procesní práva, případně navrhnout či předložit další důkazy. Stěžovatel dále namítá, že napadený rozsudek byl vydán bez nařízení jednání, aniž by účastníci tento postup shodně navrhli či s ním souhlasili. Stěžovatel nebyl soudem k udělení takového souhlasu vyzván, ani nedošlo k presumpci souhlasu uplynutím stanovené lhůty k vyjádření, respektive k nesouhlasu s rozhodnutím bez nařízení jednání. S ohledem na uvedené má stěžovatel za to, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo podstatnými vadami, a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalobce ve svém vyjádření vyslovil názor, že stěžovatel podává kasační stížnost z důvodu neuvedeného v § 103 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud postupoval zcela v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle nějž je možno zrušit rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost bez jednání. Tato námitka stěžovatele proto také nemůže být důvodná. Žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Žalovaný podotkl, že mu po celou dobu řízení před krajským soudem nebyly stěžovatelem namítané vady řízení známy. Žalovaný má za to, že doručil-li krajský soud žalobu až šest dní před vydáním meritorního rozhodnutí, bylo tím dotčeno právo osoby zúčastněné na řízení předložit ve věci písemné vyjádření. Stejně tak má žalovaný za to, že

řízení před krajským soudem trpí vadou, neboť soud neumožnil osobě zúčastněné na řízení vyjádřit se k tomu, zda souhlasí s nařízením jednání. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou jiné vady řízení před krajským soudem spočívající v opožděném zaslání žaloby stěžovateli [důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; *III.A*] a následně vypořádal námitku jiné vady řízení, kterou měla způsobit skutečnost, že krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání [důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; *III.B*].

III.A
Opožděné doručení žaloby osobě zúčastněné na řízení

[13] Stěžovatel namítá, že byl v řízení zkrácen na svých právech, neboť mu krajský soud doručil žalobu po několika urgencích až šest dní před vydáním meritorního rozhodnutí.

[14] Podle § 74 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý.

[15] V projednávaném případě je ze soudního spisu zřejmé, že pověřený člen specializovaného senátu krajského soudu dal na č.l. 49 pokyn soudní kanceláři, aby osobě zúčastněné na řízení doručila poučení o složení senátu a o možnosti podat námitku podjatosti společně s žalobou a vyjádřením žalovaného z 31. 10. 2011. Z doručenky připojené k č.l. 49 soudního spisu vyplývá, že právní zástupkyni osoby zúčastněné na řízení byla dne 16. 11. 2011 doručena zásilka obsahující přípis na č.l. 52 (poučení o složení senátu), žalobu a vyjádření žalovaného. Předseda rozhodujícího senátu tedy mohl důvodně předpokládat, že tímto své povinnosti dle § 74 odst. 1 věty první s. ř. s. dostál. Stěžovatel však v kasační stížnosti obsah údajů na této doručence zpochybnil. Uvedl zde totiž, že přípis doručený dne 16. 11. 2011 neobsahoval žalobu, a proto její zaslání telefonicky urgoval, a to celkem dvakrát (podruhé poté, co jí byla doručena replika žalovaného k vyjádření žalobce). O těchto telefonických urgencích není v soudním spise žádný úřední záznam, proto nemůže Nejvyšší správní soud považovat toto tvrzení stěžovatele za způsobilé zpochybnit údaje na předmětné doručence.

[16] Co však vytváří důvodnou pochybnost o obsahu zásilky doručené stěžovateli dne 16. 11. 2011, je přípis ze dne 1. 2. 2012 založený na č.l. 65 soudního spisu, ve kterém stěžovatel uvedl, že ani po telefonické urgenci nemá k dispozici žalobu a nemá tak možnost zaujmout právní stanovisko a k věci se vyjádřit. Nejvyšší správní soud nevidí jiného důvodu, pro který by stěžovatel požadoval v tomto přípise zaslání žaloby, pokud by ji již měl k dispozici od 16. 11. 2011. Soud má tedy za to, že zde skutečně existuje důvodná

pochybnost, že stěžovateli nebyla žaloba společně s přípisem dne 16. 11. 2011 doručena. K žádosti stěžovatele ze dne 1. 2. 2012 zaslal krajský soud stěžovateli žalobu – ta mu byla doručena 9. 2. 2012. Krajský soud ve věci rozhodl dne 15. 2. 2012.

[17] Podle § 34 odst. 3 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Doručuje se jí žaloba, usnesení o přiznání odkladného účinku, usnesení o předběžném opatření a rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí.

[18] Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2008, čj. 1 As 42/2008-34: „*Doručení žaloby žalovanému (a případně osobám zúčastněným na řízení) až s rozsudkem ve věci samé je pak v rozporu se zmiňovanými § 36 odst. 1 a § 74 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný se nemohl seznámit s obsahem žaloby a nemohl k ní podat své vyjádření, k čemuž ho předmětná ustanovení opravňují. Řízení před soudem tak bylo stiženo závažnou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a rozsudek krajského soudu proto musí být v kasačním řízení zrušen*“.

[19] V nyní posuzovaném případě sice nebyla žaloba osobě zúčastněné na řízení doručena až s rozsudkem ve věci samé, nicméně časový prostor, který krajský soud osobě zúčastněné na řízení poskytl k podání vyjádření k žalobě, byl natolik krátký (šest dní před vydáním meritorního rozhodnutí, a to včetně dne, kdy byla žaloba doručena, a současně dva z těchto šesti dní byly dny pracovního klidu), že se *de facto* rovná situaci, kdy by žaloba nebyla osobě zúčastněné na řízení doručena vůbec, či až s rozhodnutím ve věci. Nadto osobě zúčastněné na řízení nebyla ze strany soudu určena lhůta, ve které se může k žalobě vyjádřit; nebyla ani zpravena o datu, ke kterému soud hodlá ve věci rozhodnout. Lze tedy konstatovat, že se krajský soud dopustil pochybení, které zatížilo řízení o žalobě vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[20] Z dikce § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. však vyplývá, že pouze vada, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, může být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Jak již dříve judikoval zdejší soud (rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2005, čj. 6 Ads 57/2004 – 59, podtržení doplněno) „[o] *vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo*“.

[21] Je tedy třeba posoudit, zda mohla shora popsaná vada v nyní projednávané věci mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[22] Podle Nejvyššího správního soudu je v souzené věci podstatné, že krajský soud zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, přičemž k této vadě správního rozhodnutí přihlédl, i přesto, že žalobce takovou námitku v žalobě nevznesl (soud k této vadě tedy přihlédl z úřední povinnosti - vycházel přitom z rozsudku NSS ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35, publ. pod č. 359/2004 Sb. NSS).

[23] Z toho plyne, že i kdyby stěžovateli bylo reálně umožněno podat v řízení před soudem vyjádření k žalobě, nemělo by to s ohledem na výše uvedené vliv na výsledek řízení - došlo by taktéž ke zrušení předmětného rozhodnutí. Procesní práva stěžovatele tak sice byla dotčena, avšak nikoli v míře ovlivňující zákonnost napadeného rozsudku (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 - 75, publ. pod. č. 1479/2008 Sb. NSS).

[24] Je sice pravdou, že krajský soud se, i přes konstatovanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, zabýval věcně některými ze žalobních námitek. Činil tak (zcela v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS) s ohledem na skutečnost, že řešené otázky mohou mít význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci. Ani zde proto nemohlo být právo stěžovatele zkráceno, neboť otázky soudem posuzované na základě žaloby budou předmětem dalšího řízení, v němž se k nim bude moci stěžovatel (a v případném dalším řízení o žalobě proti novému rozhodnutí předsedy žalovaného) vyjádřit. To ovšem nic nemění na závěru zdejšího soudu, že v případě, že by stěžovatel měl dostatečný prostor k zaslání svého vyjádření k žalobě, výrok rozsudku krajského soudu by toto vyjádření nemohlo nikterak ovlivnit.

[25] Tato kasační námitka je proto nedůvodná.

III.B
Rozhodnutí krajského soudu bez nařízení jednání

[26] Stěžovatel dále namítal, že soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, ačkoli k tomu nebyly dány zákonné podmínky. To lze považovat dle stěžovatele za nedostatek podmínek řízení a z toho důvodu je nutno mít napadené rozhodnutí za zmatečné.

[27] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 - 59, publikovaný pod č. 482/2005 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 Azs 76/2005 - 77, publikovaný pod č. 859/2006 Sb. NSS) rozhodne-li krajský soud o žalobě ve správním soudnictví bez nařízení jednání, ač k tomu nebyly dány zákonné podmínky podle § 51 odst. 1 a 2 s. ř. s., jedná se o vadu řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Zároveň jde o vadu, k níž je Nejvyšší správní soud povinen podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti.

[28] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud *rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

[29] Podle § 51 odst. 2 s. ř. s. *stanoví-li tak tento zákon, rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech.*

[30] Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*

[31] Možnost soudu rozhodnout dle § 76 s. ř. s. bez nařízení jednání představuje zákonnou výjimku z povinnosti *a contrario* stanovené v § 51 s. ř. s. Shledá-li soud naplnění některých z důvodů dle § 76 odst. 1 s. ř. s., ospravedlňuje jej takové zjištění k postupu dle § 51 odst. 2 s. ř. s. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 – 68).

[32] Z odůvodnění napadeného rozsudku se podává, že krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro to, že je shledal nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, tedy z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V daném případě tedy byly dány zákonné podmínky pro rozhodnutí ve věci bez jednání (§ 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Krajský soud tedy nepochybil, pokud účastníky řízení nevyzval k vyjádření jejich souhlasu, resp. nesouhlasu s projednáním věci bez nařízení jednání a účastníci řízení, včetně stěžovatele, takovým postupem soudu nemohli být na svých právech nijak zkráceni.

[33] Ani tato námitka není důvodná.

IV. Závěr

[34] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Současně neshledal žádnou vadu, ke které by musel přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[36] Vzhledem k tomu, že se osoba zúčastněná na řízení dožadovala zrušení rozsudku krajského soudu, kterým bylo vyhověno žalobci a k jeho žalobě bylo rozhodnutí vydané předsedou žalovaného zrušeno, nelze dospět k jinému závěru, než že v řízení o kasační stížnosti stojí osoba zúčastněná na řízení na straně předsedy žalovaného, proti žalobci. Osoba zúčastněná na řízení v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšná nebyla (její kasační stížnost byla zamítnuta), a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Stejně tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemohlo vzniknout žalovanému, neboť rozsudek krajského soudu obstál. Žalobce naopak měl v řízení plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení.

[37] Při rozhodování o povinnosti nahradit náklady řízení o kasační stížnosti však musel Nejvyšší správní soud zohlednit, že žalovaný kasační stížnost nepodal; pokud proti rozsudku krajského soudu nijak nebrojil, lze mít za to, že jej uznal, a nebýt osoby zúčastněné na řízení, žádné kasační řízení by vyvoláno nebylo. V takové situaci nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby se jakkoliv podílel na náhradě nákladů řízení úspěšného žalobce, a tyto náklady tudíž musí nést sama osoba zúčastněná na řízení.

[38] Náklady řízení žalobce představují náklady na zastupování advokátem spočívající v odměně za jeden úkon (podání vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 2.100 Kč a paušální částce ve výši 300 Kč, tj. v částce 2.400 Kč (dle § 7, §9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif). Protože je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty (což Nejvyššímu správnímu soudu řádně doložil), zvyšují se náklady řízení o částku 480 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkovou částku 2.880 Kč je stěžovatel povinen uhradit k rukám právního zástupce žalobce, JUDr. Jiřího Juříčka, advokáta se sídlem Údolní 5, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu